

‘Wanneer stoppen jullie met aardig doen?’

‘Geen idee hoe je week is geweest. Maar één ding weet ik wel: we moeten het hebben van Gods trouw. Laten we zingen: Groot is uw trouw, o Heer.’ De vijftig aanwezigen zetten uit volle borst in. Nederlands, Engels, Swahili, Spaans, Farsi, Arabisch – ze zingen hier alles wat de beamer hen voorzet ... Als de gemeenschap even aarzelt, stapt iemand naar voren om in zijn of haar moedertaal als voorzanger op te treden.

Rotterdam-Zuid, zondagmiddag, even na half twee. Terwijl aan gene zijde van de spoorlijn de Feijenoordsupporters zich opmaken voor een voetbalkraker, komt in de grote zaal achter de Maranathakerk de gemeenschap van ‘Licht op Zuid’ bijeen. Letterlijk een veelkleurige gemeente. Mensen afkomstig uit het Midden-Oosten, Zuid-Amerika, Afrika. Bij binnenkomst doen ze een greep in de rijen bijbels die in allerlei talen liggen uitgestald.

‘Licht op Zuid’ is een initiatief van de missionaire organisatie IZB en de wijkgemeente, gericht op de Afrikaanderwijk, Bloemhof en Hillesluis: dichtbevolkte wijken, waarvan tachtig procent van de 33.000 inwoners van allochtone komaf is. Turken, Marokkanen, Surinamers en Antillianen. Een derde van de bevolking is jonger dan 19 jaar, het opleidingsniveau is laag, velen verlieten school zonder diploma. Zeven van de tien wijkbewoners moeten zien rond te komen van een minimuminkomen, ruim een kwart heeft zelfs minder.

Nog maar vier jaar geleden was ik hier ook en sprak toen onder andere met een ouderling over de vraag ‘Hoe kun je als orthodox-protestantse gemeente de kleur van de wijk aannemen?’ Hij droomde hardop van een maaltijdproject voor buurtbewoners en een ‘plek waar mensen in hun eigen leefomgeving het evangelie ontdekken’.

Huisgroepen

De benoeming van Martijn Weststrate, in juni 2014, bracht die droom een stuk dichterbij. Weststrate had theologie gestudeerd in Apeldoorn en was net getrouwd met Jorien, gemeentelid van de Maranathakerk. Ze woonden in de wijk. ‘De opbouw van ‘Licht op Zuid’ is van het begin af aan gedragen voor de moedergemeente’, vertelt hij. ‘Zo zijn er twintig actieve gemeenteleden, veelal echtparen, die zich voor langere periode aan de opbouw van de multiculturele pioniersgemeente committeren. In zekere zin een aderlating voor de Maranathakerk, maar van groot belang voor onze startfase. Ze coördineren de huisgroepen, waar doordeweeks samen wordt gegeten, bijbelstudie wordt gedaan, gebeden en gezongen. Voor nieuwkomers is dat een waardevol netwerk.’

Reacties

‘Weme Mwaninifu...’ Een gedrongen Afrikaanse man aan de voet van het beamerscherf slaat enthousiast het ritme op zijn djembé. Martijn, die vanmiddag dienst heeft als ‘gelegenheidskoster’, opent de deur voor nog een paar laatkomers. Alle stoelen zijn bezet, als een van de medewerkers de preek begint. Het gaat over de reacties op berichten over de opstanding van Jezus Christus. ‘Je ziet in reactie op de boodschap van Jezus, de Opgestane, steeds een patroon terugkeren. Sommigen aanvaarden het evangelie, anderen wijzen het af. Weer anderen willen er meer over horen, gaan op zoek. Wat is jouw reactie? Als je twijfelt, blijf zoeken. Als je gelooft, blijf standvastig. Als je zoekt, houd moed, je zult vinden.’

Paasgroet

Naast me zit een twintiger, die Raymon blijkt te heten. ‘Best een gek verhaal’, begint hij, als ik vraag naar zijn achtergrond. ‘Een kennis van me uit de Maranathakerk stuurde me rond Pasen een kaart, met de tekst ‘Jezus leeft’. Ik zat toen in een moeilijke periode in mijn leven. Zijn vrouw en hij hebben me een paar maanden gastvrij onderdak geboden. En van het één kwam het ander...’

Eén van de aanwezigen vraagt voorbede voor zijn dochter, die in Jordanië verblijft. Na het slotlied is er koffie; de gezamenlijke maaltijd is volgende week. Ik spreek Jorien, de vrouw van Martijn, die als diaconaal maatschappelijk werker werkzaam is aan de Protestantse gemeente in Rotterdam-Zuid. Ze ziet in de praktijk wat de gemeenschap van ‘Licht op Zuid’ betekent, in een stadsdeel waarin eenzaamheid een ongekend probleem is. ‘Wanneer stoppen jullie met aardig doen?’ vroeg iemand me eens. ‘Ze dacht dat het een foefje van ons was.’

Doop

Ruim twee jaar na de vliegende start beweegt ‘Licht op Zuid zich langzaam maar zeker op weg naar zelfstandigheid. De praktijk is soms weerbarstig. ‘Is het niet een te hoog gegrepen ideaal, denk ik soms, al die culturen samen? Of, een ander probleem, is de kloof tussen de blanke, hoogopgeleide, goedverdienende vrijwilligers en de bezoekers niet te groot? Laatst waren er een paar wijkbewoners bij mij op visite en hoewel ze ouder waren dan ik, begonnen ze me met ‘u’ aan te spreken. Gewoon omdat ze afstand ervaren, in kennis, in sociale status.’

Te midden van dat soort lastige kwesties zijn mensen als Raymon ongedachte zegeningen op het pad van de missionair pionier, erkent Martijn. ‘Onlangs zei hij tegen me: “ik voel dat dit juist is”. Op het eerste gehoor een postmoderne formulering – maar ik hoorde er het werk van Gods Geest in.’ Wie weet, behoort hij straks tot de eerste lichting in Licht op Zuid die na nieuwjaar dooponderwijs krijgt. ‘Een van de vaste bezoekers heeft er al regelmatig om gevraagd.’

Koos van Noppen